

Adler Róza És A Hollander Házaspár



Ezen a képen a nővérem, [Adler] Róza (balra), a második feleségem, Szvetlana (jobbra) és én ülünk. A kép az első ausztráliai utazásunkon készült. Hosszú évtizedek után, pontosan negyvenkét év elteltével, ekkor láthattam meg újra a nővéremet. A szovjet uralom alatt nem nagyon lehetett még csak levelezni sem egymással. A kép Sydney-ben készült, egy csodálatos nagy parkban.

Róza nem volt táborban. A nagybátyámmal együtt Budapesten volt a holokauszt alatt. Róza Budapest felszabadításakor ismerkedett meg a férjével, Sammel. Sam Adler a szüleivel és a bátyával Texasban élt. A nagyapja, egy oroszországi zsidó a tizenkilencedik század végén vándorolt ki az Egyesült Államokba. 1944-ben Sam önként jelentkezett az amerikai hadseregbe, és megjárta a frontot. Egymásba szerettek Rózával, és 1945 szeptemberében összeházasodtak az amerikai katonai parancsnokságon.

Róza a férjével és a nagybátyámmal az Egyesült Államokban telepedett le 1947-ben. A nagybátyám 1947-ben halt meg az Egyesült Államokban. Sam családja megszerette a nővéremet. A családi vállalkozást Sam apja és bátyja vitte. Sam apjának volt valami ingatlanja Ausztráliában, és Sam úgy döntött, kipróbálja az ottani életet, és Rózával együtt oda utaztak. Fiatalok és energikusak voltak, és Ausztráliában bőven volt lehetőségük a munkára. Vettek egy épületet, berendeztek benne egy kis varrodát, ahol főként bedolgozókat foglalkoztattak. A dolgaik jól alakultak, úgyhogy kibővítették a vállalkozásukat. Körülbelül tíz év elteltével már volt egy nagy gyárunk és néhány - női, illetve férfiruhát készítő - műhelyük, valamint több ruházati boltjuk. Meggazdagodtak. Két gyermekük van, a fiuk Ernest, a lányuk Nyina. A gyerekek már családot alapítottak. Rózának három unokája és két dédunokája is van. Valamennyien Ausztráliában,

Sydney-ben élnek.

1987-ben a feleségemmel együtt elutaztunk hozzájuk Sydney-be. Nem is hittük, hogy valaha látjuk még egymást az életben. Megismerkedtem a sógorommal és a gyerekekkel. Róza, a férje és a gyerekeik betartották a zsidó hagyományokat. Sábesszor és más ünnepnapokon zsinagógába jártak, megtartották a zsidó ünnepeket. Az unokahúgom, Nyina férje rabbi lett. Az unokaöcsém felesége szintén zsidó.

A nővérem és a férje ragaszkodott ahhoz, hogy Szvetlánával együtt költözzünk Sydney-be, de egy olyan országban, amelynek nem ismered a nyelvét, nem lehet élni. A feleségemmel elkezdtek az iskolát, minden nap voltak foglalkozások, nyolc órán át. Nem ment a nyelvtanulás, nyilván érződött már a kor, a feleségem viszont jól haladt. De nem akart Ausztráliában maradni. Hiányzott a munkája, hiányoztak neki a szülei. Néha arra ébredtem éjszakánként, hogy sír. Az éghajlattal sem voltunk kibékülve, nagy volt a forróság. Egy évig éltünk Rózáéknál, azután hazatértünk Beregszászra. Még háromszor jártunk Rózáéknál. Az unokahúgom és a férje nemrégiben meglátogatott minket. Nyina férje végigjárta Lemberg megye és Kárpátalja zsinagógáit, Nyina pedig elkísérte. A nővérem is, a gyerekei is gyakran telefonálnak, folyamatosan tartjuk egymással a kapcsolatot.